A krízis átok, vagy áldás?

Találkozásom Istennel.

„lehet, hogy van Isten,
de én addig nem fogok hinni benne szívből,
teljes hittel amíg erről bizonyosságot nem szerzek.
Nekem az kevés, ha valaki vagy akár 1 milliárd ember azt mondja,
hogy Isten létezik.”

Én egy 40 éves 3 gyermekes édesapa vagyok, Albertfalván élünk szeretetben, boldogságban a családommal. A gyermekeinket katolikus hitben neveljük, de meg kell jegyezni, hogy én nem voltam vallásos, de teljesen elfogadtam, hogy így élünk. Sohasem éreztem, hogy kilógnék a sorból.

A hitemet korábban úgy jellemezném, hogy *„lehet, hogy van Isten, de én addig nem fogok hinni benne szívből, teljes hittel amíg erről bizonyosságot nem szerzek. Nekem az kevés, ha valaki vagy akár 1 milliárd ember azt mondja, hogy Isten létezik.”*

Hát, ezt a bizonyosságot most márciusban megkaptam…

Történt ugyanis, hogy február végén elkaptam én is ezt a fránya vírust. Nem is rémített meg a dolog, mert úgy gondoltam, hogy egy egészséges, nem dohányzó, fiatal szervezet hamar legyőzi ezt a betegséget. Előreszaladok, nagyon nem így lett. 9 napig voltam otthon lázasan, álmatlansággal, rossz közérzettel. A 10. napon sajnos fulladni is kezdtem így mentőt kellett hívni, ami kórházba szállított. Ott kezeltek egy napot, de sajnos tovább romlott az állapotom olyan szintekre, hogy nem volt más út csak az altatás, íntubalás és a lélegeztetőgép. Utána egyből átszállítottak egy másik kórház COVID intenzív osztályára. Leírni is rossz, de az altatás első napjaiban még tovább romlott az állapotom, kritikus szintekre. Egyszer csak Isteni csoda történt, egy fordulat. Az ötödik napon megmagyarázhatatlan javulásba kezdett a tüdőm, olyan javulásba, hogy a hatodik napon lekerülhettem a lélegeztetőgépről és felébresztettek. Sikeresen túléltem az intenzív osztályt és a gyógyulás útjára léptem.

A hat nap alatt összesen egy élményem volt, egyetlen egy, mégpedig egy valóságos Istenélmény. Az Istenélmény a következő volt. Három pontba tudom leírni. Három részből tevődik össze.
Rettentő fontos a sorrend, mert iszonyatos intenzitás van a három rész között.

1. A találkozásom Istennel valóság. A legerősebb, legintenzívebb érzés ebből az Istenélményből, hogy a találkozásom Istennel az valóság. Nem álom, nem képzelgés, hanem tiszta valóság.
2. Isten elmondja, kinyilatkozza felém, hogy minden embert szeret, minden embert egyformán szeret.
3. Isten elmondja, kinyilatkozza felém, hogy visszamehetek, visszaenged.

Ismétlem, mert csak így teljes az élmény, hogy mind közül a legfontosabb, hogy az egész valóság, Utána, hogy minden embert szeret, és csak végül a visszaengedésem. Csak ketten vagyunk Ő meg

én. Én nem beszélek, én nem kérdezek, én csak hallgatok és tudomásul veszek. Nem kérem, hogy visszamehessek csak elfogadom.

De, nem tudom, hogy hol vagyunk. Nem tudom, hogy néz ki Isten. Nem tudom leírni a környezetet. Nem tudom, hogy tudom-e hogy beteg vagyok. Nem kérem, hogy visszamehessek csak elfogadom. Talán egy nyugalom, egy biztonságérzet tölt el mikor azt mondja, hogy minden embert szeret. Mióta felébredtem, napról napra fakul, halványul az élmény, de az Isten hit belém került, elvehetetlen már.

„ … Megváltoztam! Hívő lettem! …”

Szerencsére az ébresztés után az állapotom és értékeim is gyors javulásba kezdtek, így 14 nap rehabilitáció után hazaengedtek a kórházból. Hálás vagyok Istennek, hogy visszaengedett. Hálás vagyok a családomnak, szeretteimnek, barátaimnak, ismerőseimnek, számomra ismeretleneknek akik imádkoztak értem, szorítottak nekem, gondoltak rám. Elmondhatatlanul hálás vagyok az orvosoknak, nővéreknek, ápolóknak, akik segítettek visszajönni a mélységből.

Az ima erejéről még annyit, hogy tiszta szívből érzem, hiszem és tudom, (van itt bennem belül valami) hogy a rengeteg ima nélkül, amit kaptam, most nem írhatnám ezeket a sorokat.

Hálásan köszönök mindent, és imádkozzunk együtt a betegek gyógyulásáért.

T. János